

дѣте. Скоро обаче вратата пакъ се отвори и човѣкътъ влѣзе съ една голѣма кукла въ рѣка. Тази кукла бѣ сжщата, която Козета и всичкч дѣца съ зависть гледаха въ близкия дюкянъ.

Човѣкътъ се приближи, сложи куклата прѣдъ Козета и рече:

— На, земи я, тя е за тебе.

Тенардиерица, Епонима и Азелма се вкамениха като статуи. Дори пияниците млькнаха. Тържествено мълчание се въдвори въ гостилницата.

Козета спрѣ да плаче, а Тенардиерица пакъ зѣ да се чуди: какъвъ е този човѣкъ? Сиромакъ ли е? Богаташъ ли е? Мжжъ ѝ стана и той почна да се чуди. Прѣзъ ума му мина мисль, че човѣкътъ е богатъ и отъ него ще зематъ много пари. Той се приближи до жена си и ѝ пошепна на ухото:

— Куклата струва най-малко 25 лева. Не прави глупости. Прикланяй се прѣдъ човѣка. Той има пари.

Изеднажъ Тенардиерица стана любезна. Тя се обърна къмъ Козета съ благость:

— Излѣзъ отъ тамъ, ела тука, земи тая кукла, човѣкътъ ти я подарява.

Козета гледаше чудната кукла, слушаше като на сънъ мекитѣ думи на госпожата си и се чудѣше, що да прави. Ала блѣскавата кукла я привлѣче. Тя се доближи до нея като до нѣкоя богиня, погледна я мило, издигна очитѣ си къмъ госпожата и рече:

— Мога ли, госпожо?

— Земи, земи, не бой се.

Козета сѣкашъ невѣрваше. Затова погледна човѣка и запита: